Fifteenth International PhotoVideoAnthology on Paradoxism

Florentin Smarandache (editor)

Florentin Smarandache (editor)

15 *International PhotoVideoAnthology on Paradoxism*

The Educational Publisher
Zip Publishing
1313 Chesapeake Ave.
Columbus, Ohio 43212, USA
Email: info@edupublisher.com

Florentin Smarandache (editor)

Fifteenth International PhotoVideoAnthology on Paradoxism

texts, photos, video

The Educational Publisher
Columbus, 2020

Reviewers:

Dragisa Stanujkic, Bor Technical Faculty,
University of Belgrade, Serbia

Darjan Karabasevic, Faculty of Applied Management, Economics and Finance, Novi Sad University Academy of Business, Serbia

Eng. *Andrusa Vatuiu*, writer, Orsova, Romania

ISBN 978-1-59973-660-0

Contents

Cornel Gingărașu

pARadOXisMul: curent cultural românesc sau când profu' de mate' îşi găseşte libertatea în poezie 9

Imagines paradoxi 19

Gingășie 19

Protecție 20

Dans 21

Fotograful 22

Camuflaj 23

Curcubeu 24

Condamnare 25

Transparență 26

Sete 27

Ochiul sunetului 28

Natură moartă 29

Dominație 30

Concurență 31

Echilibru 32

Pe contrasens 33

Pavaj 34

Somn 35

Alb și negru 36
Căutare 37
Portret 38
Spectatori 39
Jucăria e a mea! 40
Peste umăr 41
Rotire 42
Direcții 43
Leagăn 44
Adam a trecut pe aici 45
Berărie 46
Pedichiură stradală 47
Pisica albă, pisica neagră 48
Gogoși colorate 49
Meditație 50
Digitus impudicus 51
Moartea la Veneția 52
Contopire 53
Nudism 54
Așteptare în doi 55
Ciugulind flori 56
Zooterapie 57
Mirele 58
Cafea 59
Jandarmii și regele 60
Las-o și pe ea să citească! 61

Erotica 62
Scări 63
Descurcă-te singură! 64
Tortură modernă 65
Ofițerul într-un acces romantic 66
Motan dormind 67
Fiat lux! 68
Se vede că nu ai cap! 69
În oglindă 70
Telefon 71
Zâmbetul 72
Metrosexual 73
Masculin 74
Paznic 75
Autodafina 76
Maternitate 77
Teatral 78
Roșu 79
Tractări auto 80
Fildeș 81
Albastru 82
Ana 83
Vernisaj 84

Constantin Manea
Culegere de paradoxisme 85

Janet Nica

BABELE 133

TÂM și PIT (1) 133

TÂM și PIT (2) 133

Gheorghe Niculescu

Creionări încondeiate cu pixul 134

Redresare 138

Trezire 139

Ziceri...140

Orașul nost, cam anost 141

Paradoxul COVID-ului..143

Unele paradoxisme (fantezie).................................144

Hora păsărească 146

Cornel Gingărașu

pARadOXisMul: curent cultural românesc sau când profu’ de mate’ îşi găseşte libertatea în poezie

“May your imagination blossom like a cactus in the desert”.

(Florentin Smarandache)

“Poezia salvează raţionamentul, însă prin metafizică, precum
o vorbă de duhcare convinge mai mult decât o demonstraţie plată,
înlocuind-o uneori. Poezia oferă posibilităţi la imposibil”.

(Florentin Smarandache)

“Paradoxismul este o idee fixă care îţi trece prin cap atunci
când mintea îţi stă în loc, în timp ce tu avansezi înainte.”

(Gheorghe Niculescu)

Am descoperit (nu fără o paradoxală surprindere) existenţa unui curent cultural (în mare parte literar) care a fost generat în Romania, în anii 80, de substanţă complexă, hai să-i spunem neo-dadaistă: **pARadOXisMul**.

Paradoxismul îl are ca părinte pe Florentin Smarandache, briliant matematician şi poet rebel, actualmente profesor la New Mexico University (SUA).

Vom prezenta pe rând "Manifestul paradoxismului", apoi o scurtă prezentare a lui Florentin Smarandache, diverse păreri critice, urmate de fragmente literare care sunt aderente la acest curent cultural.

Din păcate, eclectica literatură paradoxistică de azi nu este însoţită şi de o reprezentare bogată în artele vizuale, aşa că, am ales pentru ilustrare imagini ce încearcă să ilustreze paroxismul gândirii celor care mânuiesc cuvintele.

pARadOXisMul – ultima avangardă a mileniului doi

1. A) Definiţie:

Paradoxismul este o mişcare internaţională de avangardă în literatură, artă, filozofie, chiar şi ştiinţă, bazată pe folosirea excesivă de antiteze, antinomii, contradicţii, oximorone, parabole, paradoxuri în creaţie.

A fost înfiinţat de către scriitorul, artistul, şi omul de ştiinţă Florentin Smarandache în anii 1980 în România, care dorea "lărgirea sferei artistice prin elemente neartistice şi prin experimente contradictorii; în special creaţie în contra-timp, contra-sens."

2. B) Etimologie:

Paradoxism=paradox+ism, înseamnă teoria şi şcoala de folosire excesivă a paradoxurilor în creaţie.

3. C) Istoric:

"Paradoxismul a pornit ca un protest anti-totalitar împotriva unei societăţi închise, România anilor 1980, unde întreaga cultură era manipulată de un singur grup. Numai ideile lor contau. Noi, ceilalţi, nu puteam publica aproape nimic.

Şi-atunci am zis: hai să facem literatură... fără a face literatură! Să scriem... fără să scriem nimic. Cum? Simplu: literatura-obiect. 'Zborul unei păsări', de pildă, reprezenta un "poem natural", pe care nu mai era nevoie să-l scrii, fiind mai palpabil şi perceptibil decât nişte semne aşternute pe hârtie, care,

în fond, ar fi constituit un “poem artificial”: deformat, rezultat printr-o traducere de către observant a observatului, iar orice traducere falsifică într-o anumita masură. ‘Maşinile uruind pe străzi’ era un “poem citadin”, ‘ţăranii cosând’ un “poem semanatorist”, ‘visul cu ochi deschişi’ un “poem suprarealist”, ‘vorbirea în dodii’ un “poem dadaist”, ‘conversaţia în chineză pentru un necunoscător al acestei limbi’ un “poem lettrist”, ‘discuţiile alternante ale călătorilor, într-o gară, pe diverse teme’ un “poem postmodernist” (inter-textualism).

O clasificare pe verticală? “Poem vizual”, “poem sonor”, “poem olfactiv”, “poem gustativ”, “poem tactil”. Altă clasificare în diagonală: “poem fenomen (al naturii)”, “poem stare sufletească”, “poem obiect/lucru”.

În pictură, sculptură analog – toate existau în natură, de-a gata.

Deci, un protest mut am făcut!

Mai târziu, m-am bazat pe contradicţii. De ce? Pentru că trăiam în acea societate o viaţă dublă: una oficială – propagată de sistemul politic, şi alta reală. În mass-media se promulga că ‘viaţa noastră era minunată’, dar în realitate ‘viaţa noastră era mizerabilă’. Paradoxul în floare! Şi atunci am luat creaţia în deriziune, în sense inverse, sincretic. Astfel s-a născut paradoxismul. Bancurile populare, la mare voga în ‘Epoca’ Ceauşescu, ca o respiraţie intelectuală, au fost surse de inspiraţie superbe.

"Non"-ul şi "Anti"-ul din manifestele-mi paradoxiste au avut un caracter creativ, nicidecum nihilistic (C. M. Popa).

Trecerea de la paradoxuri la paradoxism a descris-o foarte documentat Titu Popescu într-o carte clasică asupra mişcării: "Estetica paradoxismului" (1994). Pe când I. Soare, I. Rotaru, M. Barbu, Gh. Niculescu au studiat paradoxismul în opera mea literară.

Manolescu se exprima despre un volum de versuri al meu că este "în răspăr". Nu am avut un premergător care să mă fi influenţat, ci m-am inspirat din situaţia pe dos care exista în ţară. Am pornit din politic, social, şi treptat am ajuns la literatură, artă, filosofie, chiar ştiinţă. Prin experimente bazate pe contradicţii s-au adus termeni noi în literatură, arta, filosofie, ştiinţă, chiar şi noi proceduri, metode, algoritmi de creaţie. Într-unul dintre manifeste propusesem deturnarea sensului, de la figurat la propriu, interpretări în contra-sens ale expresiilor şi clişeelor lingvistice etc. Iar în 1993 am efectuat un turneu paradoxist în Brazilia pe la universităţi şi asociaţii literare.

În decursul a 30 de ani de existenţă a paradoxismului, s-au publicat vreo 30 de cărţi şi peste 200 comentarii (articole, recenzii, note), plus 5 antologii internaţionale cuprinzând circa 300 scriitori de pe glob, cu texte în diverse limbi."

Scurtă bio-bibliografie

Florentin Smarandache s-a născut la 10.12.1954 în Bălceşti, Vâlcea. – Liceul Pedagogic în Craiova (2 ani) şi în RâmnicuVâlcea (promoţia 1974). – Absolvent, ca şef de promoţie, al Facultăţii de Matematică din Craiova (1979). – A lucrat ca analist-programator la I.U.G. Craiova (1979- 1981), profesor la Liceul Bălceşti (1981-1982), la un colegiu marocan (1982- 1984), în Craiova (1984-1985), Drăgoteşti (1985-1986); şomer (1986-1988), profesor în Craiova (1988). – A fost refugiat politic în Turcia (1988-1990), de unde a emigrat în SUA. – În prezent este conferenţiar universitar doctor la Facultatea de Matematică a Universităţii „New Mexico” din Gallup, New Mexico, SUA. – A debutat cu poezie în revista Liceului Pedagogic Craiova. Debut editorial – 1981, cu placheta de versuri „Formule pentru spirit”, la Editura „Litera” Bucureşti, semnată cu pseudonimul Ovidiu Florentin. – Volumul „Legi de compoziţie internă” a apărut în 1982, la Editura „El Kitab”, Fès, Maroc; ediţia a II-a, cu titlul „Exist împotriva mea”, la Editura „Macarie”, Târgovişte, 1994; ediţia a III-a, bilingvă, cu titlul „Exist împotriva mea/ I Am Angainst Myself”, la Editura „Aius”, Craiova, 1997. – Florentin Smarandache a creat Mişcarea Literară Paradoxistă în anii 1980, ca formă de protest faţă de totalitarism. Paradoxismul utilizează în exces paradoxul, de unde a şi primit numele. De-a lungul vremii, Florentin Smarandache a scris cinci manifeste paradoxiste şi a editat trei antologii internaţionale paradoxiste.

(Mircea Monu)

Referințe

MATHWIKI: Potrivit lui Smarandache „Scopul este extinderea sferei artistice prin elemente non-artistice ...„ Zborul unei păsări ", de exemplu, reprezintă un„ poem natural ", care nu este necesar să se scrie, fiind mai palpabil și perceptibil în orice limbă decât unele semne puse pe hârtie, care, de fapt, reprezintă un „poem artificial".

FLORIN VASILIU: În anul 1983 a apărut la Fes în Maroc volumul de poezii "Le sens du non-sens" (Edit Express) de tânărul matematician și poet român Florentin Smarandache.Cartea conține un manifest nonconformist pentru „o nouă mișcare literară: paradoxismul".

Fără îndoială, este o legătură între titlul cărții, poeziile interioare și conținutul din acest manifest programatic al unei mișcări literare intitulat explozibil, „paradoxist". Privirea sa prin poezie naste un sentiment ciudat ca o mână invizibilă care tulbură spiritul.Nu este greu de găsit în aceste „non-simțuri" condusul „sens" al unui destin supărat...o analiză menită să identifice trăsăturile specifice de mișcare, diferența de culoare și nuanță față de cele care se regăsesc pe lume precum și relația și conexiunea cu aceste caracteristici, dar mai ales pentru a găsi substanță, paradox și forma ...

În „Manifestul nonconformist" publicat în volumul de poezii "Le sens du non sens" (1983), Florentin Smarandache prezintă unele mecanisme ale paradoxismului: contradicții

excesive, antiteze puternice, expresii figurative interpretate într-o mod personal, transformări semantice, comparații opuse etc. După cum puteți vedea arsenalul mijloacelor poetice anunțate de șeful mișcării literare va fi util pentru paradoxismul înțelegător nu atât în domeniul negației, ci în crearea sa.

ION ROTARU: Limba română în deplina sa expresivitate se află în capul pixului său. Olteanul și țăranul din interiorul lui, cu adâncimea de spirit, izbucnea uneori înfipta în lumină printre atâtea sarcasme și cuvinte şi jocuri înstrăinate.

CONSTANTIN M. POPA, raportând despre mișcarea literară paradoxistă confirmă din nou posibilitatea extinderii literaturii prin concepte antinomice și paradoxale. „Paradoxismul nu caută să distrugă literatura. Este preocupat să găsească o nouă practică scripturistică, eficientă și plină de stres, păstrând energia obținută din impact a câmpurilor semantice opuse. Ciocnirea va fi întotdeauna imprevizibilă!"

TITU POPESCU: Este tocmai cazul mișcării literare recente a paradoxismului, concepută în România și afirmată în Statele Unite, care este strâns legată de temperamentul, înclinația, gustul și dispoziția creatoare a inițiatorului și organizatorului său, poetul-matematician F. Smarandache (paradoxism = smarandachism, într-o „internă" și deja notorie interpretare). Dar surpriza a trebuit să crească, pe măsură ce lectura a continuat, pentru că poeziile au constituit doar un element al spațiului semnificativ al paginii, iar expresia tinde

spre o autonomie într-un univers al semnelor, într-o joacă concentrică întărită de dispoziția versurilor și uimirea spațiilor goale. A fost primul contact cu paradoxismul, descoperit încă în faza sa incipientă și mai temperată.

Nonliteratura, creată într-un mod paradoxal, devine un nou tip de literatură!

În ultimii ani, paradoxismul a generalizat vechea expresie a „literaturii" din spații multidimensionale sau pe un teren științific (Lobacevsky, Riemann, Banach etc.). Paradoxismul este, de asemenea, trăirea experiențelor existențiale și culturale, ambele specifice acestui sfârșit de secolul, determinat de anumite condiții generale: simultaneitatea informațiilor la scară mondială, revoluția frontierelor formale, democratizarea relațiile interindividuale și conștiința autonomă, reinterrogarea criteriului axiologic, referința globală la realitate, conștiința unei „ultime" și decisive experienţe.

ALEX BALOG: Paradoxismul s-a născut din dorinţa de exprimare liberă (specifică tuturor românilor aflaţi sub regimul comunist) şi ca o reacţie la regimul dictatorial ceauşist, unde cenzura, coroborată cu promovarea şi publicarea doar a celor ce lăudau sistemul, închidea bariera publicării şi afirmării celor care nu se supuneau "rigorilor" acestui sistem.

"Paradoxismul a pornit ca un protest anti-totalitar împotriva unei societăţi închise, România anilor 1980, unde

întreaga cultură era manipulată de un singur grup. Numai ideile lor contau. Noi, ceilalţi, nu puteam publica aproape nimic.

Şi-atunci am zis: hai să facem literatură... fără a face literatură! Să scriem... fără să scriem nimic.

Dintre cei care critică negativ paradoxismul, îi putem aminti aici pe Nicolae Manolescu şi Ion Rotaru, părerea celui din urmă fiind destul de concludentă asupra punctelor considerate slabe în teoria noului curent, care-i scria lui Florentin Smarandache, într-o scrisoare datată 30 aprilie 1992, următoarele: "Acest capodopere (în afară de Urmuz ?!) – bietul Urmuz – o dat avangarda românească interbelică? Niciuna! Acest capodopere pleacă de la Movementul olteano-vâlceano-arizonesc? Viitorul va pronunța asupra operei dumitale cu o sentință fără apel. Ehei, bine ar fi dacă te-ai fi gândit să scrii niște Non-Nonpoeme, adică niște Poeme adevărate, fie și măcar până la gleznele Otiliei Cazimir și ale lui Topârceanu. Tot erau niste""experimente bazate pe contradicţii, care sa aduca termeni noi în ştiinţă, artă, filosofie, chiar şi noi proceduri, metode, algoritmi de creaţie. Într-unul dintre manifeste propusesem deturnarea sensului, de la figurat la propriu, interpretări în contra-sens ale expresiilor şi clişeelor lingvistice etc."

Pot spune că este paradoxismul cu veșnicele lui paradoxuri și negări este un joc: jocul de-a arta.

https://sud-est-forum.ro

Cornel Gingărașu

Imagines paradoxi

Gingășie

POLIȚIA
PLAJEI
VICTIMĂ TU!
A TRAFICULUI DE PERSOANE POȚI FI CHIAR
NU
NU TE LĂSA
PĂCĂLITĂ!
HELP-LINE
0800.800.678

Protecție

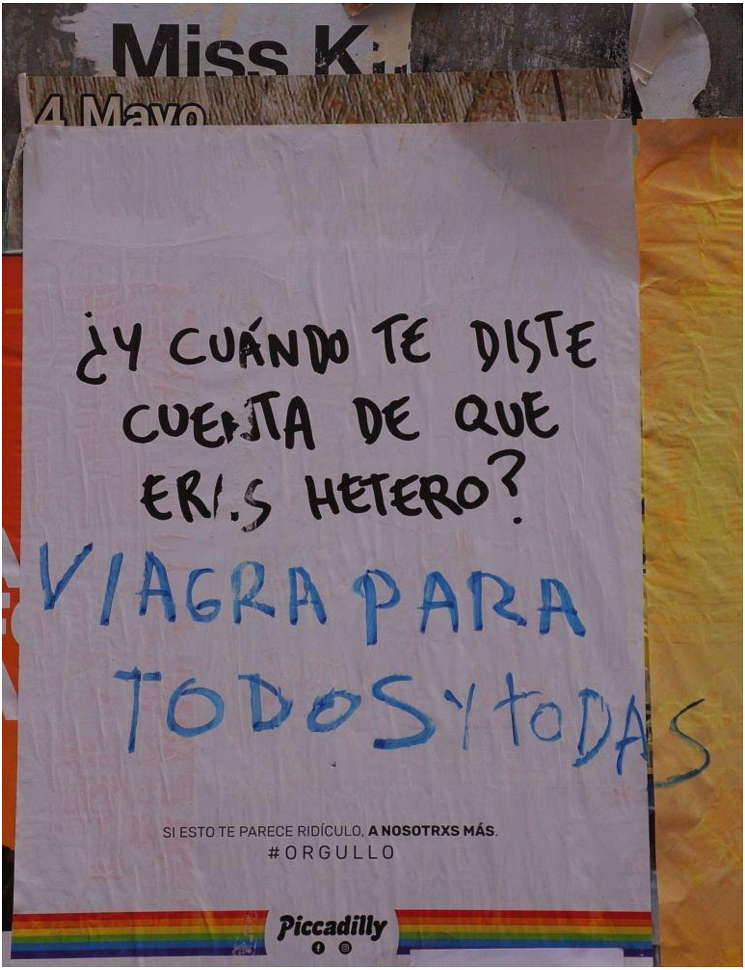
Dans

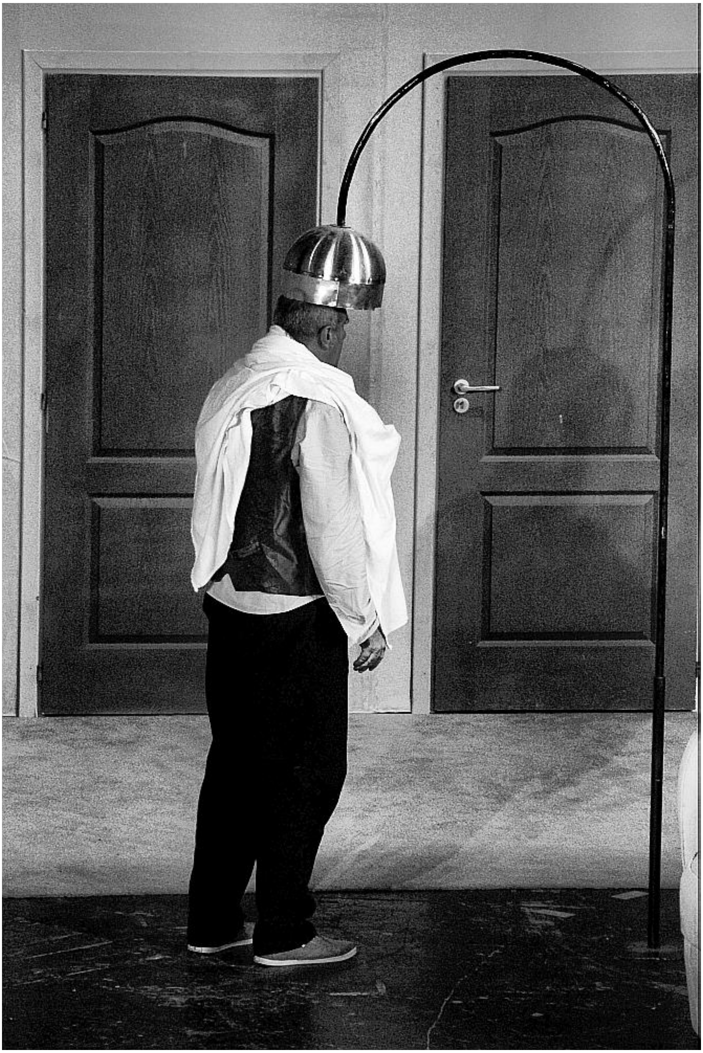
Fotograful

Camuflaj

Miss K
4 Mayo
¿Y CUÁNDO TE DISTE CUENTA DE QUE ERES HETERO?
VIAGRA PARA TODOS Y TODAS
SI ESTO TE PARECE RIDÍCULO, A NOSOTRXS MÁS.
#ORGULLO
Piccadilly

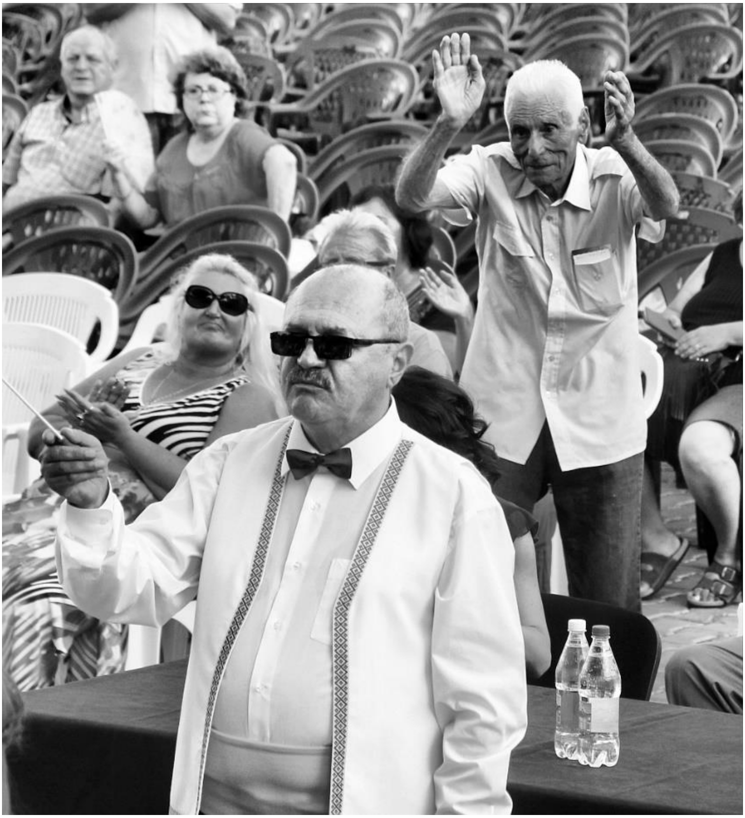
Curcubeu

Condamnare

Transparență

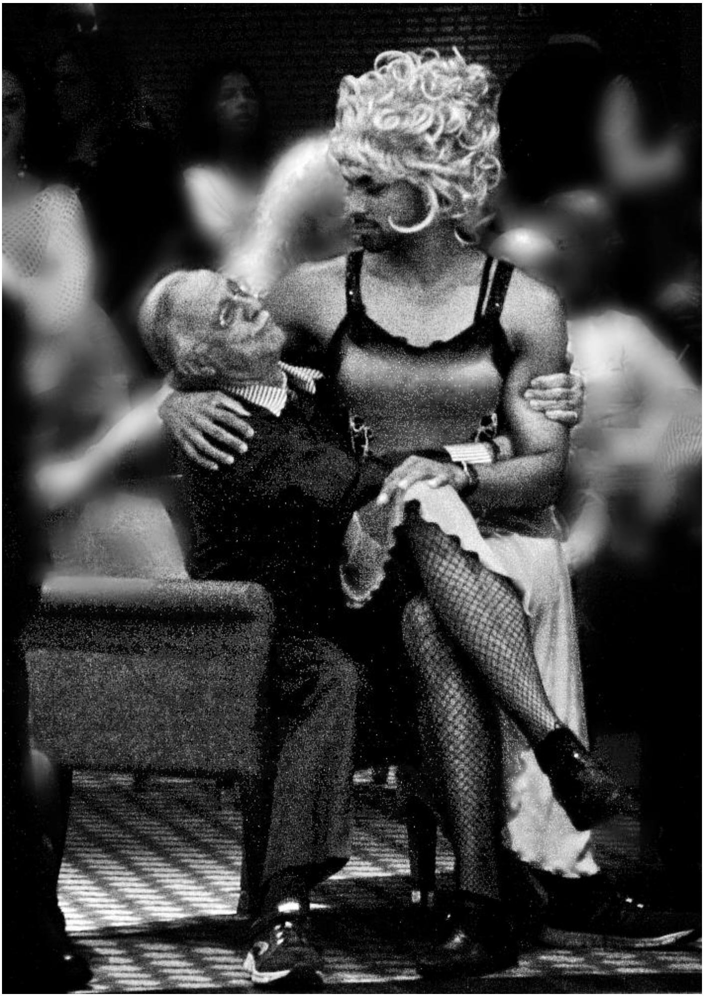
Sete

Ochiul sunetului

Natură moartă

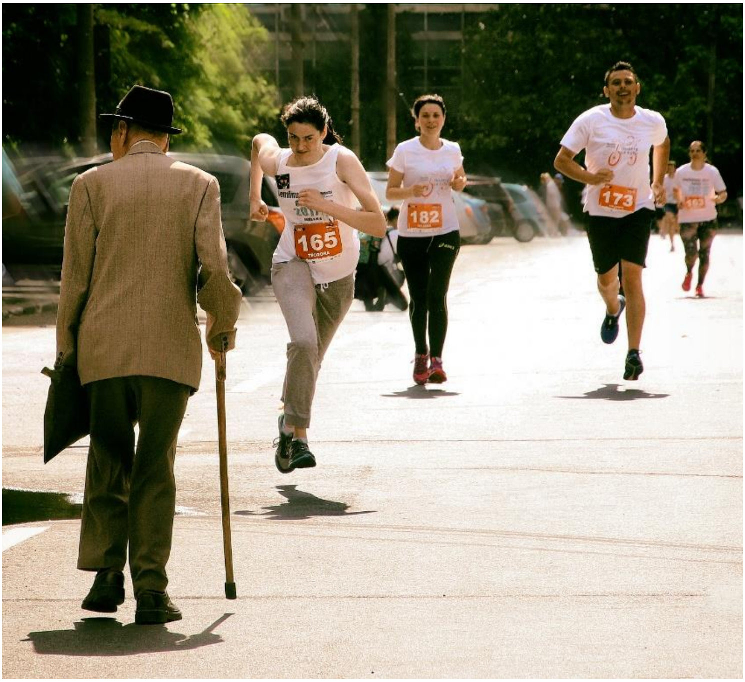
Dominație

Concurență

Echilibru

Pe contrasens

Pavaj

facebook
Name:
Atelier da Ladra
Status:
Galeria de Arte,
Decoração,..

Somn

Alb și negru

Căutare

Portret

Spectatori

Jucăria e a mea!

Peste umăr

Rotire

Direcții

Leagăn

Adam a trecut pe aici

Berărie

Pedichiură stradală

Pisica albă, pisica neagră

Gogoși colorate

Meditație

Digitus impudicus

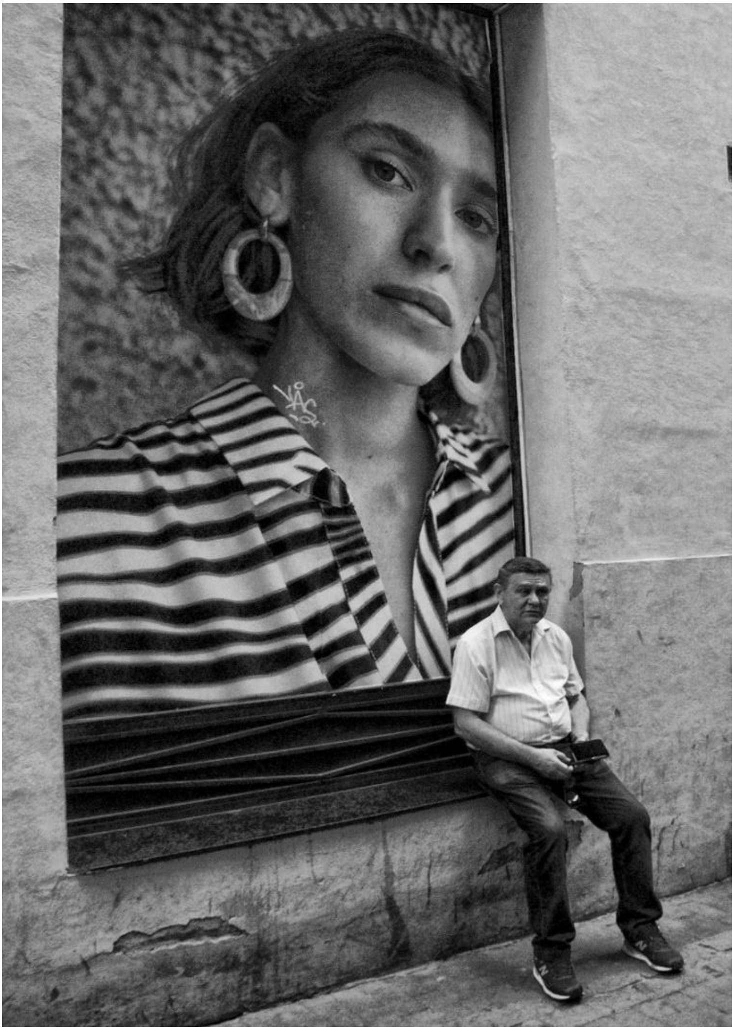
Moartea la Veneția

Contopire

Nudism

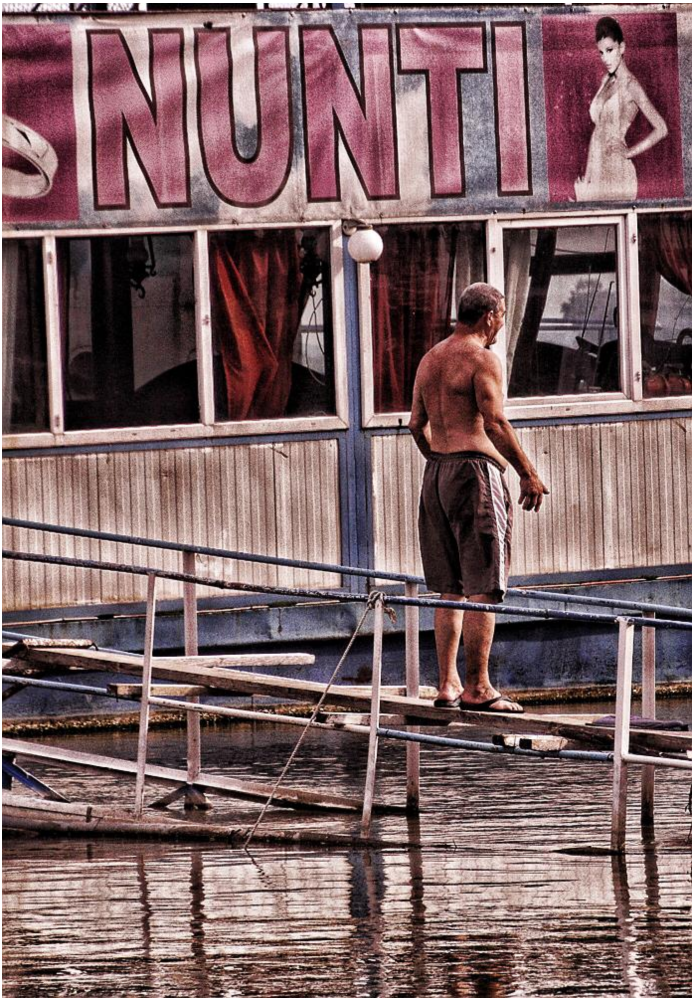
Așteptare în doi

Ciugulind flori

Zooterapie

Mirele

Cafea

Jandarmii și regele

Las-o și pe ea să citească!

EROTICA
Natura
PROTEGIDO
SISTEMA DE ALARME
SUPERVISIONADO POR
CENTRAL DE ALARMES
24 HORAS
Gueltrónica
219 405 110

Erotica

Scări

Descurcă-te singură!

Tortură modernă

Ofițerul într-un acces romantic

Motan dormind

Fiat lux!

Se vede că nu ai cap!

În oglindă

Telefon

Zâmbetul

Metrosexual

Masculin

Paznic

Autodafina

Maternitate

Teatral

Roșu

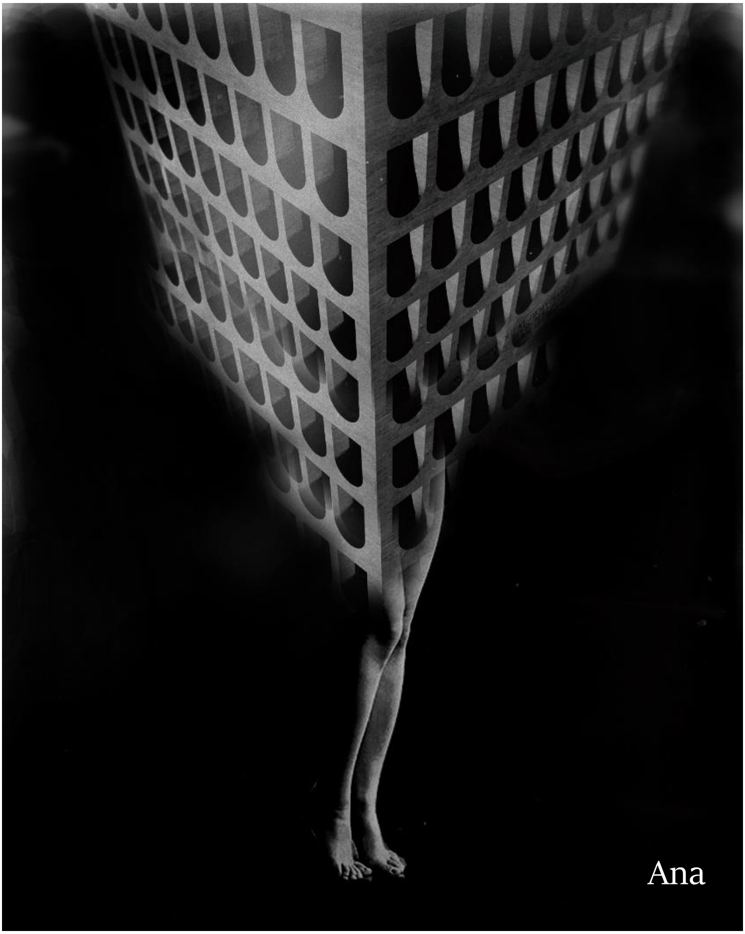
Tractări auto

Fildeș

Albastru

Ana

Vernisaj

Constantin Manea

Culegere de paradoxisme

Copilul normal se răsfaţă, se fîrfoseşte şi fuge de tine când îl bagi în seamă (şi pare curăţel), iar când vrea el să te bage în seamă, să te giugiulească sau să te pupe, e musai să aibă ceva lipicios pe obraji sau pe buze.

Ciudat, dar multe sfere ale vieţii individuale şi ştiinţei moderne se bazează în mare măsură pe ideea de nesiguranţă, înceţoşare, fuzziness...

Minciuna: adevărul altuia.

Particula nobiliară din numele complet al lui Balzac (vanitate sau nu?) nu mai este pomenită azi, practic, de nimeni – şi totuşi o parte însemnată din opera lui Honoré *de* Balzac a fost scrisă pentru ca maestrul să poată face bani ca să-şi cumpere acest *de*...

Rusul, ungurul, bulgarul, sîrbul, croatul, saxonul, suedezul, cehul, polonezul etc., toţi ştiu precis data când au fost creştinaţi, ca popoare (sau populaţii); românul – nu. Oare cine ar trebui să fie mai degrabă trist sau să se simtă în situaţie de inferioritate?

Participarea masivă a femeii, a gospodinei la tehnocraţia modernă: maşina de spălat, blenderul electric, robotul de bucătărie...

Etimologia – zice undeva David Crystal – nu e bună la nimic în înţelegerea elementelor, structurilor şi a uzului limbii – ba, câteodată, ea este chiar *subversivă* (v. etimoanele umile ale cuvintelor *religie*, *chintesenţă* etc. – sau diversele erori etimologice şi de traducere)... Şi, totuşi, ce pierdere culturală, spirituală ar însemna ignorarea, respingerea sau marginalizarea etimologiei! Mai ales când te gîndeşti că... etimologic, *etymon* însemna *sens de bază*, provenind, la rîndul lui, din adjectivul *etymos adevărat, real...*

Stai câteodată şi te miri cât de autobiografic sună unele dintre marile, universalele probleme ale umanităţii – şi invers...

Dacă părinţii sînt călcaţi în picioare, patria piere (Balzac – *Moş Goriot*). Aşa e, dar ce se poate face? Trăiască apatrizii!

Bătrân / experimentat şi neliniştit – sau una dintre posibilele definiţii-motto ale omului de ştiinţă / cercetătorului.

Una dintre cele mai idioate replici, adresată de pildă unuia care e văzut ca *old boy*: - *Ştiţi, acum au apărut nişte lucruri noi în domeniu!* Şi ce dacă? Lucrurile noi au de foarte multe ori prea puţină valoare practică – în special în domenii cum e filologia; da, dar ele pot fi colecţionate, disecate, puse în lumină...

Manipularea pozitivă, ca parte integrantă a educaţiei.

Sintagma *muncă cinstită* ar trebui să fie un pleonasm patent. Din păcate, în zilele noastre nu este.

Ferice de cei care trăiesc în perioade sau în ţări în care nu există – sau nu se pune acut – problema exprimată, interogativ-dilematic, aşa: *Preţurile să fie prea mari sau salariile prea mici?*

Pe măsură ce oamenii – mai ales tinerii – îşi pierd personalitatea, se nivelează şi devin mai *de serie*, cu atât tind să-şi manifeste mai mult... personalitatea, prin opinii, revendicări de serie (şi, în general, mai degrabă obraznice şi / sau ultimative).

„Egalitatea între oameni nu este un lucru natural”... Bine, dar nici să te îmbraci nu e natural, nici să călătorești cu maşina sau cu avionul, nici să ai numai unu-doi copii, nici să fumezi, nici să te uiţi la filme, nici să sărezi sau să afumi alimentele, nici să păstrezi mâncarea în frigider, nici să mergi la toaletă pentru a te uşura, nici să...

Războaiele, loviturile de stat (declarate sau mascate) nu înseamnă altceva decât suprimarea sau „preluarea” anarhiei comunitare printr-o anarhie şi mai mare, dar (mai) precis direcţionată.

Viitorul ca marfă – groaznic de cinic, dar perfect adevărat...

Coincidenţele fatale – sau incredibila rîvnă a oamenilor de a provoca accidentele cele mai incredibile.

Prostul cel mai împlinit şi mai fălos este cel care găseşte cu cale să dea din prea-plinul lui şi altora – sub formă de sfaturi.

De ce oare gînduri, dialoguri şi destine complete şi închegate nu găseşti decât în romane(le realiste)?

Vremuri idilice: atunci când, în România, exista expresia a merge ca trenul (în paralel cu a merge ceas).

Imagined nostalgia – să te simţi mişcat, de pildă, ca licean din anii 2010, de filmul „Liceenii”, turnat în anii ’80 – ca şi când acele lucruri ţi s-ar fi întîmplat ţie...

Minuni ale firii: copil cuminte, avocat tăcut (sau măcar calm), popă slab, secretară nefumătoare.

Exemplu de relaţie nepotrivită între angajator şi angajat: când primul este semianalfabet, iar cel din urmă e doctor (în ştiinţe) sau doctorand.

Mirarea absolută a omului din popor – altfel, cumsecade, bonom – la auzul veştii că, în Norvegia, Marea Britanie, Danemarca, Irlanda, India, Turcia sau Germania, au fost alese prim-miniştri femei: „Da’ nu putea’ şi ei, ticule, să pună acolò un om?”

Se afirmă că s-ar fi stabilit empiric – mai rămâne să se stabilească şi ştiinţific – că agentul cel mai bun de conservare a frumuseţii, la femei cel puţin, este prostia („Fata asta e frumoasă ca o păpuşă!”).

„Minorii geniali” din literatură – ca un Topîrceanu – sînt ca mòbilele făcute bine şi cu meşteşug – admirabile, deşi nu sînt chiar obiecte de artă.

Cum să fie oare: înţelepţilor le dă Dumnezeu neveste gîlcevitoare (de exemplu, lui Socrate, lui Nastratin Hogea) sau femeile astea îi fac înţelepţi pe respectivii bărbaţi?

Există oameni atât de afurisiţi (sau ai dracu’) încât nu pot trăi şi funcţiona eficient decât într-o „dictatură luminată”; lăsaţi liberi, ei devin minidictatori sau simpli delincvenţi.

Albeaţa şi puritatea – în fond, ucigaşe – ale zăpezii!

Pînă şi în cea mai dementă dictatură ori în cea mai prostească utopie se pot întrezări, măcar în plan individual, bunele intenţii – cele responsabile cu pavatul iadului...

Deosebirea (uneori teribilă) dintre legalitate şi corectitudine; sau, cum spunea undeva Montesquieu: „Nu există tiranie mai cruntă ca aceea exercitată la umbra legilor şi purtând aparenţele justiţiei”.

Sînt oameni care nu vor să creadă lucruri normale – sau pe care nu-i interesează normalitatea din lucruri – dar care ar crede oricând şi cu ochii închişi cele mai neverosimile trăsnăi sau bîrfa cea mai aiuritoare, mai ales dacă se referă la persoane bine cunoscute (chiar şi din media, inclusiv Radio Şanţ).

Paradoxul polițistelor care arată bine... Dar nu și foarte credibil, totuși...

Totuşi, de câte ori chimia – esenţialmente hormonală – a dragostei juvenile se poate dovedi autentică şi durabilă...

La noi, când un om capabil ajunge la locul pe care-l merită, se întîmplă ceva cu totul opus „logicii lui Murphy”: este ca atunci când bucata de pâine cu unt nu cade pe covorul cel scump cu faţa unsă în jos.

Făcătorii de pace nu sînt mai deloc lăudaţi în istorie, în timp ce destrămătorii de pace devin mai mereu eroi(i oficiali).

Cine îi controlează pe cei care controlează? Una dintre dilemele democraţiei – cu damf de autocraţie. La fel, cine-i păzeşte pe paznici? (Şi o întrebare asemănătoare, numai că infinit mai gravă: ce n-are voie să facă un şef?)

Modelarea este cât se poate de benefică în ştiinţă, mai ales în cercetarea aplicativă. Faptul însă că, de foarte multe ori, ea eşuează în ceea ce priveşte omul mi se pare un semn al existenţei unui ceva divin.

Într-o societate defectă, cum este asta de acum, se pare că şi exemplul pozitiv, şi cel negativ au cam acelaşi efect, care tinde asimptotic spre zero... Exemplul pozitiv, în mod indirect: „Ei, şi dacă te-ai străduit să fii corect, conştiincios, cumsecade, să înveţi la şcoală etc., la ce ţi-a folosit?”

Se tot vorbeşte despre democraţie, plutocraţie, teocraţie, ba chiar despre meritocraţie, cleptocraţie, bîtocraţie şi glo(a)tocraţie... Mi-aş permite să adaug şi eu un termen – o monstruozitate lexicală, e drept –, al cărui sens cred că le cam înglobează pe ale celor enumeraţi înainte: cratocraţie, adică „puterea celor... puternici"; pentru că, de fapt, ăsta e lucrul care contează: să ai puterea...

Una dintre legile de evoluţie ale limbii (vorbite) este, de fapt, tendinţa spre (un anume tip de) involuţie (vezi și Canibala Elocika de Ilf şi Petrov).

Amerindienii aveau perfectă dreptate: nu pămîntul e al nostru; pământul nu are cum să fie al oamenilor, dimpotrivă: noi sîntem ai pămîntului...

Pocăinţa la bătrâneţe: dai interzis la vicii pe care nu le mai poţi practica – şi, mai ales, de care nu te mai poţi bucura.

„Să nu-i judeci pe alţii”... Ba da, să-i judeci, dar nu nedrept.

Doamne, dacă ne-am vedea cu ochii cu care ne văd alţii, mai ales „prietenii” – şi dacă am avea curajul să ascultăm caracterizările pe care ni le fac (unii dintre) ei...

Problema recunoştinţei trebuie să şi-o pună cel căruia i s-a făcut un bine, nu făcătorul de bine...

Din licenţele poetice şi greşelile de construcţie literară ale marilor autori s-ar putea încropi numeroase şi masive opusuri (utilizabile, eventual, ca anti-ghiduri de uz lingvistic)…

IQ-ul mediu are tendinţa să rămână constant, adică, mai pe româneşte, stă pe loc, în vreme ce numărul universităţilor din lume creşte mereu.

Cultura costă, aşa e. Dar incultura? Costă de zvîntă. Naţii, regiuni, ţări, epoci întregi.

Poezia – ca răsfăţ şi canon al sufletului.

Ciudat – dar în multe cazuri animalitatea din om se amplifică odată cu ridicarea nivelului de cultură – mai ales prin răutate: bestia cultă.

Tribulaţiile istoric-semantice ale unor termeni „de largă utilizare” (şi utilitate!): democraţie, dictator, anarhie, sindicalism.

Eternul moratoriu pe datoriile faţă de înaintaşi ale mereu noilor generaţii...

Câteodată şi caricatura poate să te îngrozească; dovadă, vremurile pe care le trăim.

Oamenii de succes sînt de obicei lipsiţi de sentimentul timpului...

Relativismul (modernist şi postmodernist) – duşmanul ireductibil al credinţei (arhetipale şi idilice) în victoria Binelui asupra Răului.

Banii generează conflicte în două mari situaţii: (1) când nu-i ai şi (2) când ai prea mulţi.

Viaţa de zi cu zi – sau arta de a trăi în provizoratul absolut.

În ritmul în care creşte cuantumul impozitului pe locuinţe şi al cheltuielilor de întreţinere, în curînd o să ne simţim luaţi în gazdă de noi înşine.

Auzi frecvent exclamaţia (cu intenții anihilatoare) „Nimic nu ştii!” Ba poate că insul respectiv ştie (chiar multe – şi mărunte), dar buba e că nu le ştie bine!

Nefăcându-ţi datoria, ca verigă dintr-un lanţ practic infinit, devii din creator de istorie, consumator de istorie.

Munca se face de către idioţi (sau de către maşini) – ca să poată profita isteţeii sau băieţii deştepţi.

Sărmanii locuitori ai ţărilor de pe malul oceanelor! Ei nu pot merge la mare, ca noi.

Unul dintre motivele pentru care animalele tind să ne fie simpatice este că, de obicei, ne dau motive să le credem mai proaste decât noi. (La fel se întîmplă şi cu unii semeni de-ai noştri).

Sfaturile şi îndemnurile de tipul „Fiţi optimişti, gîndiţi pozitiv, înconjuraţi-vă de o atmosferă de bunăstare” etc. păcătuiesc în cel puţin două privinţe: (1) sînt cam nerealiste, dacă nu chiar ilogice (dacă aş avea puterea asta de „autopropulsare”, n-aş mai avea nevoie de sfatul binevoitorului); (2) par, din start, adresate unor supraoameni (tip Buddha, Cristos etc.) şi, oricum, aduc destul de mult cu snoava în care unul, înfundat pînă la subsoară în mlaştină, vrea să se salveze trăgîndu-se de căciulă.

Din ce am văzut, umblând pe ici, pe colo prin lume, cred că vreo 85% din tradiţiile (în speţă, combinaţiile) culinare, vestimentare etc. mult-trîmbiţate sînt de fapt arbitrariu pur.

Țările în curs de subdezvoltare de azi (gen România, Bulgaria etc.) au o economie paradoxală, cu mărfuri și servicii proaste și, de obicei, rare și scumpe... Și nu e vorba numai despre produsele importate din China!

Sfaturi – şi indicaţii – binevoitoare pentru insomniaci: „Te concentrezi... Îţi goleşti de tot mintea... Şi adormi!” Mersi frumos... Concentrarea e voluntară, iar comanda dată minţii să „se golească” reprezintă o idee, un gînd! Deci mintea oricum nu „se goleşte”!

De cele mai multe ori, minciunile unora pot duce la adevăruri fundamentale despre persoana respectivă.

(Speranţa pentru) ziua de mâine nu înseamnă (speranţa în) viitor.

„Se cunună robul lui Dumnezeu Geanin cu robul lui Dumnezeu Vasile”... Simple angoase de viitor?

Victima tipică – cel despre care (măcar şi involuntar şi pentru o fracţiune de secundă) cunoscuţii gîndesc: „aşa-i trebuie, la drept vorbind – e şi prost, săracu’!”

Actualmente, în România „circulă” trei monede naţionale: leul vechi („am dat 70 de mii pe kilu’ de roşii”), leul nou sau RON-ul („am dat 7 lei pe...”) şi ceea ce s-ar putea numi leul psihologic sau leul-de-paritate („am dat 7 mii de lei pe...”).

Strategia cea mai comună de supravieţuire umană – să cunoşti cât mai puţin posibil, dobîndind cele mai multe avantaje cu putinţă. Cei care nu se conformează strategiei ăsteia sînt idealiştii amărîţi şi fraierii. (În concepţia unei majorităţi care tinde să devină confortabilă, asta chiar este o axiomă).

Una dintre marile provocări ale vieţii şi în acelaşi timp una dintre marile realizări ale cuiva: să fii tratat ca ins imatur sau nesemnificativ, dar să te comporţi ca om matur şi responsabil.

Presupun că prejudecata, practic generalizată, că toţi „marii români” (de la Vuia şi Brâncuşi pînă la Coşeriu şi Palade) „s-au realizat afară” decurge dintr-o simplă deficienţă de exprimare. Adevărul e că afară ei au fost doar recunoscuţi.

Omul bun va părea întotdeauna – şi mai mereu în mod argumentabil – cam imatur, naiv, necopt, bleg, nepriceput etc.

Popoarele „amestecate” / „corcite” sînt regula pe lumea asta, în nici un caz excepţia – şi asta încă din negura vremurilor.

Precauția: panică cronicizată.

Războiul: joc macabru pentru tineri, cu reguli făcute de hoți bătrâni.

Niciodată un -ist sau un -log nu se va înţelege, decât poate din întîmplare, cu un alt -ist sau -log din acelaşi domeniu, în special în probleme: (1) de mare amănunt; (2) de mare generalitate.

Oare de ce „literatura adevărată” are tendinţa să fie tristă?

Cele mai multe frunţi olimpiene au toate şansele să poarte un imens gol dedesubt.

Una dintre cele mai înfiorătoare afecţiuni / infirmităţi sufleteşti: complexul de superioritate izvorît dintr-un (fost) complex de inferioritate.

Întotdeauna, în lume şi în istorie, mielul a trebuit să-şi pledeze nevinovăţia în faţa lupului – invers însă, nu se prea întîmplă.

Există inşi al căror dialog monologat nu poate face decât să genereze senzaţia de izolare. Oameni-difuzor.

„2012 – Anul Caragiale”... Zău? Dar perioada 1990-2012 sub patronajul cui s-o fi desfăşurat?

Îmi închipui că se poate dovedi statistic – deși sună complet paradoxal: mult mai multe device-uri ultramoderne (deci, și foarte scumpe) de comunicare (dar mai cu seamă de divertisment) se află în posesia celor care nu produc bani (tineret-speranțe, metrese, sicofanți etc.) decât a celor care produc.

Ce ciudăţenie (ideologic-)onomasiologică: „indienii” din America n-au absolut nici o legătură cu India, aşa cum nici „caucazienii” de acolo n-au nici o legătură cu Munţii Caucaz şi regiunea dimprejur...

Logica judecăţilor sau remarcilor emise de copii: cea mai explozibilă ameninţare la adresa canoanelor de logică şi / sau politeţe ale societăţii adulţilor.

Una dintre posibilele definiţii ale mizeriei intelectuale: cunoştinţe multe, idei puţine.

Înţeleptul nu este cel care ia decizii rapide şi / sau fără şovăială ori de nestrămutat.

Şi tăcerea îşi are vocabularul ei, ba chiar şi sintaxa proprie.

De ce vîrsta de aur este mereu în urma, nu înaintea noastră? (Fac excepţie, fireşte, utopiile mai mult sau mai puţin politice).

Mizeriile, sărăcia, crimele, injustiţia socială de azi – curiozităţile arheologiei spirituale sau culturale de mâine.

Şi totuşi, şi moliile tot fluturi sînt.

Dacă este foarte adevărat că banii n-au miros, lipsa banilor, cel mai adesea, pute îngrozitor (... ca și excesul de bani, dealtfel: „Ăsta e putred de bogat”).

Chiar nu-i invidiez pe criticii literari, profesioniști pentru care citirea – sau parcurgerea – unor bucăţi literare este (simplă) rutină sau sarcină de serviciu...

Mila, compasiunea, ca să fie adevărată, trebuie să fie în acelaşi timp cerebrală şi pornită din inimă.

Principiul selecţiei: deosebirea dintre inscripţii murale ca „Tony B. Zgâţă – 1995” şi semnătura unui personaj faimos, scrijelită pe o stîncă sau pe un perete de sihăstrie.

Una dintre cele mai nelalocul lor – dar, în fond, şi mai crude – întrebări puse copiilor (printr-o tradiţie idioată): „Tu pe cine iubeşti mai mult, pe mămica sau pe tăticu’?”

Fuga de muncă – unul dintre motoarele incontestabile ale progresului (cel puţin tehnic sau organizatoric) al omenirii.

La ce mai folosesc dicţionarele şi gramatica dacă, oricum, „uzul dictează norma" şi, în general, oamenii au ideile lor personale despre „cum e corect" în folosirea limbii proprii (că doar de-aia este... limba ta!), iar cam tot ce le spui, ca să-i corectezi în spiritul normei (stabilite de către specialişti), este văzut ca învechit, închistat, fiţos sau dictatorial?

„Cel mai bun doctor e timpul". Aşa de mult şi de constant te tratează că te duce, irevocabil, la mormînt.

Cu cât o activitate este mai aproape de cele spirituale şi nepalpabile, cu atât e mai predispusă la şarlatanie şi impostură: de pildă, meseria psihanalistului, a preotului, a criticului de artă, a softistului etc.

În mod obişnuit, este foarte greu să te decizi dacă viaţa sau literatura este mai deprimantă.

Când un om ajunge la concluzia că este încă destul de tînăr, înseamnă că are totuşi o etate.

„Explicaţiile” dintre două persoane de obicei nu limpezesc – nu clarifică – (adică nu explică) nimic.

Diviziunea muncii pe care o admirăm atâta la albine este de fapt un tip perfect de dictatură – dictatura instinctului de supravieţuire.

Presupun că şi gradul maxim de modestie este o chestiune de bun-simţ.

În viaţă, se poate întîmpla ca supremul curaj să fie să (continui să) trăieşti.

Sinuciderea: curaj suprem sau laşitate supremă? Poate că un pic din amîndouă... dacă picul poate fi suprem.

Sclavul tipic al sistemului: cel care mîrîie... dar în surdină.

Murphy revisited. (Sau principiul Andreea-Silvana): Când ieşi la plimbare cu un copil mai mititel, dar suficient de vioi, iar el vrea cu tot dinadinsul să meargă înaintea ta, în mod regulat va merge în picioarele tale, oricât te-ai strădui să coteşti şi să „manevrezi" încoace şi încolo...

„Câteodată mai câştigă şi ăia cumsecade, personajele pozitive [în original: the good guys]" – declaraţie cinică (şi foarte realistă, din nenorocire) a unui maior britanic din forţele ONU, aflat în deplasare prin Africa de Vest...

Există cel puţin două tipuri de utopie: una, în care ţelul spre care se aspiră va fi atins cândva (lucrul este valabil mai ales pentru domeniul tehnic) şi a doua, utopia propriu-zisă, când se tinde asimptotic spre ceva (vădit) irealizabil.

Logica didactică înseamnă, în mare parte, înţelegerea de către elev, în dauna logicii ştiinţifice (a realităţii dovedibile sau modelabile).

Acumularea cantitativă transformată în spor (sau câştig) calitativ – sau „cu cât mai mulţi, cu-atât mai culţi".

Poate că inventivitatea uluitoare – şi dovedită în mod repetat – a japonezilor şi-a găsit un debuşeu şi în incredibila varietate a onomasticelor de acolo: se spune că nu găseşti mai mult de câteva sute de inşi pe care să-i cheme la fel – de pildă, Toshiro Suzuki sau Akiro Tanaka. Şi când te gîndeşti la zecile (poate sutele?) de mii de Ion Popescu sau Gheorghe Ionescu – la o populaţie de vreo 20 de ori mai mică...

Într-adevăr, oamenii îi creează pe diverşii (dumne)zei, dar nu şi pe Dumnezeu.

Pentru dislexici și afazici, vorba e de aur şi tăcerea de argint.

Creativitatea trebuie descoperită cât mai de timpuriu – ca să existe timpul necesar s-o înăbuşim.

Portretul unui adevărat neom: cel care este înţelept ca un şarpe, blând ca un porumbel, puternic ca un taur, viteaz ca un leu... etc.

Din punctul de vedere al majorităţii contemporanilor noştri, codul etic, foarte apropiat de sfinţenie, pe care îl prezintă un Kipling în faimoasa lui poezie *If* pare pur şi simplu un rezumat al imbecilităţii practice absolute: ...*and being lied about, don't deal in lies..., and never breathe a word about your loss...,* etc....

O mică-mare dilemă a democraţiei (vs. individualismul pur): când îţi ceri / clamezi drepturile, în ce calitate o faci? De individ sau de cetăţean (adică, individ aparţinător unei anumite comunităţi)?

Termoeconomie, econofizică, sociofizică, demografizică, bioinformatică, optică aplicată în economie sau ştiinţe juridice... etc... OK! No problem! (Atâta timp cât nu vom ajunge ca și noi să fim modelaţi de modele...).

Când ai de lucru la ceva serios, nu mai ai timp să câştigi şi bani.

Mai ales în condiţii de mizerie, praful şi datoriile au tendinţa să se autogenereze.

Pilde de ceva care, împărţit, nu se diminuează: limba română, folosită în comun şi de români, şi de basarabeni; sau dragostea de părinte (în mod normal, aceeași și dacă ar fi împărțită între șase sau șapte copii).

Practic toate „metodele sau regimurile antistres” au marele păcat că tind să fie foarte stresante.

Una dintre ciudăţeniile (definitorii, ba chiar simbolice, s-ar spune) ale britanicilor – cricketul: în acelaşi timp normat (ba chiar din abundenţă!) şi lăsat la voia întîmplării pure (de exemplu, o partidă poate să dureze şi trei zile).

Leacuri băbeşti – sau leacuri din moşi-strămoşi?

Axioma Constantin Manea©: Pe şoselele româneşti, dacă eşti la volan, întotdeauna ai dreptate.

Nu întotdeauna când oamenii sînt ajutaţi să moară este vorba despre eutanasiere. Prietenii ştiu de ce!

Dacă există limbi în care, prin tradiţie, nu se zice „Poftă bună!” (engleza pare să fie una dintre ele), poate că există şi limbi în care nu se zice „Mulţumesc” sau „Bună ziua”... Ăia da oameni dintr-o bucată!

Criticul, teoreticianul literar, profesorul de limba română (de obicei, pedant) sînt duşmanii cei mai înverşunaţi (dar naturali şi involuntari) ai literatorului, ai creatorului.

Încurcate mai sînt căile „miturilor naţionale”! Cei mai mulţi tunisieni ştiu sigur că Hanibal a fost un erou care a luptat pentru Tunisia; albanezii, în majoritate musulmani, îl venerează, ca figură naţională, pe Skanderbeg, eroul lor... creştin; Mariu Chicoş Rostogan era sigur că „magnaţii unguri or fost toţi români de-ai noştri” etc...

Nu e logic să crezi în coincidenţe sau să te bazezi pe ele… pînă când lucrurile alea chiar se întîmplă…

Nenorocirea cu vremea nu e atât că este schimbătoare, cât că este imprevizibilă şi capricioasă… adică, nu se mulează pe aşteptările noastre…

Invidia poate funcţiona câteodată şi ca motor al progresului, dar în niciun caz când este vorba despre capre – şi vecini…

De obicei, starea de mare fericire se refuză vorbirii coerente, gîndirii articulate şi privirii inteligente.

Profesorul n-are ce căuta decât în şcoala-şcoală, nu şi în şcoala vieţii. Acolo eşti autodidact...

Poate suna a butadă, dar o chestiune esenţială a învăţării este următoarea: cam cât la sută din ceea ce învăţăm trebuie să uităm, uneori aproape imediat după învăţare...

În modul cel mai primar, patriotismul se vădește pînă și la parameciul care continuă să înoate pe un traseu dreptunghic, după forma cristalizorului unde s-a născut, chiar și când a fost transferat într-un vas mai mare și rotund...

Nu orice luptă contra ceva este un efort negativist.

Satisfacţia geniului – de a se vedea reeditat, apreciat etc… cam postum însă…

Dramă în lumea literară: amicul Z nu e suficient de profund ca să scrie umor şi nici destul de superficial ca să scrie eseu…

Cu bani nu poţi cumpăra fericirea… dar poţi cumpăra majoritatea lucrurilor necesare ca să poţi aspira la fericire.

Rostul pe lume al omului rău este să te facă pe tine (să te simţi) mai bun.

Universul este – după toate probabilităţile – infinit şi veşnic; eu nu sînt veşnic; dar, la vremea morţii, mie mi se pare că şi universul se sfîrşeşte odată cu mine. (Deci, dispun de un univers personal limitat..., nu?)

Una dintre virtuţile formative – dar în aceeaşi măsură şi deformante – ale literaturii e că te face să poţi empatiza cu o mulţime practic infinită de bizarerii, hibe şi maladii ale sufletului omenesc: cu alte cuvinte, să ţi se pară de înţeles şi ţăcăneala altora.

Dacia Felix, Campania Felix, idilica Arcadie, Merry England... Ar fi foarte interesant de știut cam cât de fericiți se considerau cei care produceau brînza, varza, vinul, pâinea, cârnații, cărămizile, mangalul, cheresteaua, cuiele, potcoavele etc. pe meleagurile respective...

Extreme prea des confundate pe lumea asta: consecvență vs. rigiditate în gîndire; înclinația spre ludic vs. neseriozitate; credință vs. habotnicie; radicalism vs. extremism; intransigență vs. răutate; seriozitate vs. atitudine dogmatică; militant politic vs. zavragiu; conducător vs. tarlagiu; maestru vs. meșter; literat vs. alfabetizat; scriitor vs. mîzgălici.

Never contradict a native! – lege, pentru foarte mulți, în probleme de limbă. Personal, am observat însă că majoritatea chestiunilor de finețe legate de utilizarea (corectă a) unei limbi – la nivel lexical, fonetic, gramatical, stilistic etc. – sînt foarte departe de a fi cunoscute (bine) de către *natives*.

Cred că, dimpotrivă, sfaturile și părerile lor lingvistice ar cam trebui evitate – sau, cel puțin, verificate atent.

Întrebați, de exemplu, pe un native din fosta Iugoslavie, din fosta Cehoslovacie sau din actuala Republică Moldova cum și ce își consideră propria limbă!

Culmea imposturii: să începi şi tu să ai dubii asupra propriei identităţi.

Culmea pălăvrăgelii: să întârzii undeva pentru că te-ai ținut singur de vorbă.

Tinerețea: viața de când nu știi ce e viața; bătrânețea: viața de când începi să știi – sau să bănuiești măcar – ce e moartea.

Mirosul tare de conifere dintr-un perimetru de exploatare forestieră – miros de masacru vegetal.

E adevărat că mâncarea poate deveni dăunătoare pentru sănătate – dar condiţia (general-umană) primordială este ca hrana îngurgitată să fie cel puţin îndestulătoare.

Stai și te întrebi: ce e de preferat, să nu fii nefericit sau să fii fericit?

Un sculptor și un retor (îndeobște) disprețuit: frizerul. Un retor și un psiholog (îndeobște) disprețuit: tarabagiul din piață.

Când, într-o situație anume, spiritul de observație se manifestă mai târziu, el se numește spirit analitic.

Culmea blondității: să-ți vopsești, ca blondă naturală, și copiii blond – pentru credibilitate.

În mod normal, un portofel obez îți poate oferi șansa unei talii suple. Și invers.

În cele mai multe cazuri, raportul dintre gradul de libertate al unei națiuni și al individului aparținător acelui popor pare să fie de proporționalitate inversă. Ergo, se poate observa că, de regulă, a free nation nu prea este și the land of the free...

Să plângi la moartea dușmanului pare 100% logic: greu mai găsești în ziua de azi un dușman bun.

Și coropișnița e tot un soi de greier (în engleză și în latina savantă chiar se numește „greier-cîrtiță”), și ea „cântă” în perioada de împerechere... dar nimeni nu prea știe asta, nimănui nu-i pasă... Nu apare în nicio fabulă... Și, în română, a mai primit și numele ăsta de-a dreptul jignitor de neeufonic! Dreptatea de pe lumea asta!

(Și totuși) tradiția mai tuturor popoarelor lumii a reținut (iar cercetările științifice au confirmat din plin) că inteligența, istețimea se asociază, (și) în lumea animală, cu hoția: vezi coțofana, cioara, vulpea...

În mod natural, mai-binele își face apariția călcând în picioare, de obicei triumfător, cadavrul binelui.

Janet Nica

BABELE

Sunt BABE bune-n martie, sau rele,

În vremea noastră zis contemporană,

Sunt BABE în Bucegi, cu fruntea-n stele

Dar cea mai bună-i BABA LA POMANĂ!

TÂM și PIT (1)

Va ninge iar vântul va fi slab, numai piele și os!

TÂM și PIT (2)

Don Quijote a dat dovadă de mult spirit în materie de femei!

Gheorghe Niculescu

Creionări încondeiate cu pixul

- Călătorului îi stă bine cu drumul şi când merge pe cărare.

- *Culmea înmormântărilor:* Să îngropi o linie moartă.

- Gurile rele dau de lucru stomatologilor.

- Stă pe de lături, dar nu se dă în lături de la lături.

- Călăul tăia capete după cum îl tăia capul.

- Are senzaţia că are senzaţii senzaţionale.

- Pentru o bucată de pâine, era în stare să facă şi foamea.

- Dumnezeu poate să ni se arate fără a putea fi văzut.

- Ori de câte ori plângea, se făcea de râs !

- Sunt unii care prea pot să nu poată.

- Unul scria cuvinte moarte pe garduri vii.

- Dacă nu ştii de unde vii şi unde te duci, du-te,

  ca să ştii de unde ai să vii !

- *Culmea gândirii:* să cazi pe gândurile unuia

  care nu gândeşte.

- Dacă vrei, poţi să nu vrei să vrei.

- Fiindcă era sătul de răbdări prăjite, i-am fript o bătaie.

- Dacă ai lumea la picioare, nu ţi-o lua în cap !

- Săracul, până şi în largul mării se simte strâmtorat!

- Orbii se băteau ca chiorii.

- Măsurătorul a întrecut orice măsură.

- În loc de supliment alimentar, a mâncat o mamă de bătaie.

- Deşi era dat uitării, nimeni nu se uita la el.

- Soţiile eschiMOŞILOR, ar trebui să se numească

  eschiBABE !

- Deşi stăpânea mulţi cai putere, nu înjura ca un birjar.

- Unul avea orbul găinii, iar altul avea găina orbului.

- Fotbaliştii se bucură când primesc lovituri... libere.

- Inamicii publici numărul unu au început să se înmulţească.

- Dacă se întâmplă să-l ducă mintea, prostia îl aduce înapoi.

- Deşi erau ciungi, lucrau mână-n mână.

- I s-a dus vestea şi nu s-a mai întors.

- Când a fost pus să urce dealul şi-a luat valea.

- *Culmea vecinătăţii:* să ai un vecin care nu are nici un vecin.

- Pe unii îi doare în pălărie şi când poartă căciulă.

- Un votant, ca să ajungă la urnă, a trebuit să treacă
  pe la crematoriu.
- Este atât de ocupat încât nu mai poate face nimic.
- Deşi naviga pe ocean, avea rău de mare.
- Unele calorifere sunt mai calde vara decât iarna.
- *Culmea ghinionului:* prost să fii, noroc să n-ai!
- Ştia şapte limbi străine, pe care nu le ştia nici un străin.
- Deşi stau la bloc, se numesc animale de casă.
- Dumnezeul tău esta acelaşi cu Dumnezeul duşmanilor tăi,
  pe care-i înjuri de Dumnezeu.
- Şi burlacii au medic de familie.
- Era om de rând, deşi nu stătea la rând.
- Prostul şi-a ieşit din minţi!

Gheorghe Niculescu

Redresare

De-al dracului ce era,

Frumosul nu îi plăcea,

Nici munca nu-l îmboldea;

Când vorbea, mai mult tăcea

Şi când râdea, lăcrima,

Când să doarmă, se scula,

Când era de stat, pleca,

Când muncea, mai mult stătea,

Şi nimic nu-i convenea…

Da-l redresă soacră-sa.

Gheorghe Niculescu

Trezire

Într-o noapte polară,

De cu seară,

A plecat, dis de dimineaţă,

Într-o piaţă

Din pustiul plin de viaţă,

Hotărât să-şi ia verdeaţă,

C-aşa-i venise lui, bădie,

Pe chelie,

Unde purta o bască din dimie

Sub pălărie.

Dar veni o vijelie,

La el în bucătărie

Şi s-a trezit din prostie.

Gheorghe Niculescu

Ziceri

Surdul zice c-a zis mutul

Că tu stai rău cu văzutul.

Mi-a spus c-ai avea de gând

Să vezi ologi alergând,

Să vezi caii rumegând

Şi oile nechezând

Şi să mori de râs, plângând

Că-ţi trece nimic prin gând.

Gheorghe Niculescu

Oraşul nost, cam anost

În oraşul cu săteni,

Sunt lichele, nu licheni;

Sunt femei ce nu-s viteze,

Şi maşini cu cinci viteze;

Oraşul n-are muzeu,

Dar e bine că nu-i rău,

De asta nu m-amuz eu.

Aici este şi-un ateu

Care crede-n Dumnezeu;

Este şi-un prost elevat

Ce zice că-l cheamă Watt,

Fiindcă este în putere

Să nu îşi facă avere;

Are stupi ce nu fac miere

Şi-i cerşetor, dar nu cere,

Fiindcă este putincios

Doar pentru-a fi puturos.

În rest, e oraş frumos;

Chiar dacă nu e faimos,

Toate-i merg bine ... pe dos!

Gheorghe Niculescu

Paradoxul COVID-ului

Cu covidul respectiv,

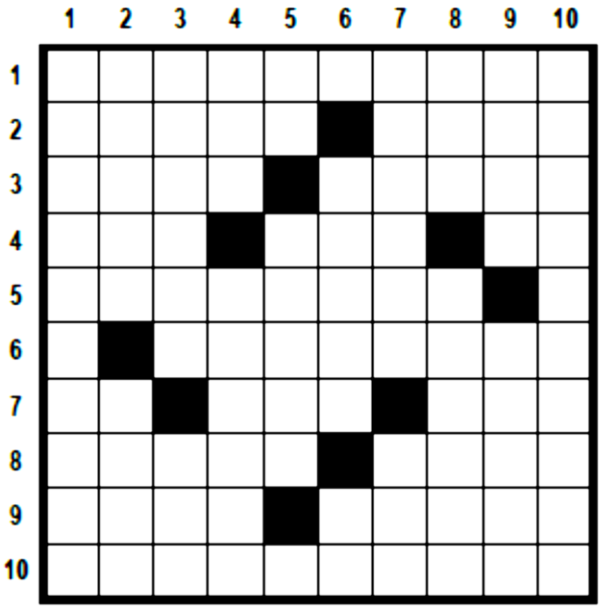
Ce-a venit intempestiv,

Oricare om pozitiv

Se doreşte negativ.

Gheorghe Niculescu

Unele paradoxisme (fantezie)

ORIZONTAL

1) Ceva ce ai vrea, dacă s-ar putea. 2) Apă poate fi, şmecher de n-ar fi ●Ar pute fi păcăliţi, dacă n-ar fi pârjoliţi. 3) Zero inversat, de chinezi mâncat. ●Unul de mult îngropat, mereu actualizat. 4) Şi mai mult ai vrea, dacă s-ar putea. ●Oricum l-ai lua, întreit fi-va! ●Îs cam inversate astea, din păcate! 5) Dacă un stră nu ar fi, ăştea numai buni ar fi! 6) Dac-ar sta în apărare, s-ar mai numi

aşa, oare? 7) Gata, la-început, fuga ai făcut?! ●Este un curat, de margini spălat! ●În zile sunt multe, ceva mai mărunte. 8) Asta mică nu era, căci in cap un a avea! ●Iar ăsta, deşi e mic, are forţă de voinic. 9) Dacă nu s-au provocat, nu sunt bune de pansat. ● Pune nişte trpte care merg spre o finalizare. 10) Ăstuia i s-a-întâmplat în tragic a fi luat.

VERTICAL

1) Ăştea, în caz fericit, sunt numai buni de iubit. 2) Dac-o inversezi, cumva, gust neplăcut vei avea! ●Aici este unul care vine cu căldură mare. 3) Unii care-n vârsta ta, să fie mai mulţi ai vrea. ●Astea toate-s circulate, dar nu toate-s asfaltate. 4) Nu e bine dezvoltată, fiind o diminuată. ●O verigă se vrea ea, dar, mai rar, scrii-o aşa. 5) Cam prea mult nisip au ei, dar au şi ţiţei. ●Da, e cult, e-adevărat, numai că e inversat! 6) Etete aici! De asta ce zici? ●E un ţipăt muzical, produs fără de scandal (fm.) 7) Asta bate, frate, numai pe la spate. ●E un agăţat ce stă suspendat. 8) Mai rar poate să se vadă nişte peşti stând la grămadă. ●După el pui nişte la, când nu prea ştii a cânta. 9) Unui ogar, deseori, i-l cer unii vânători. ●Dacă vrei să-l vezi mai bine, caută-l mata la mine. 10) Este făcută, se ştie, mult şi bine să te ţie. *Atenţie la vertical!*

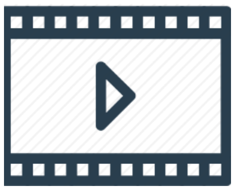
DEZLEGĂRI

IDEALITATE, SIRET, ARSI, OREZ, ANTIC, TOT, ITI, SI, STRABUNI, N, A, ATACANTI, GA, URA, ORE, AMICA, ATOM, RANI, ETAPE, DRAMATIZAT.

Hora păsărească

Pentru a viziona acest video, este nevoie de o conexiune internet; video se derulează prin click pe săgeata alăturată.

A cinsprezecea antologie a paradoxismului (text, fotografie și video) conține o serie de imagini paradoxale realizate de artistul plastic **Cornel Gingărașu** (titlurile fotografiilor aparțin editorului); panseuri paradoxiste de **Constantin Manea**; versuri paradoxiste de **Janet Nica** și **Gheorghe Niculescu**; care semnează și un rebus paradoxist; și un video paradoxist cu dansul unui papagal.

ISBN 978-1-59973-660-0